



# НАШЕТО МАМО

АНЕТЕ ХОБЕРГ

Една страст,  
избухнала като пожар  
и изпепелила всичко...

enthusiaст

Annette Hohberg  
Ein Sommer wie dieser

© 2012 Droemersch Verlaganstalt Th. Knaur Nachf.  
GmbH & Co. KG

Анете Хоберг  
Нашето лято

© Людмила Костова, преводач, 2015  
© Фиделия Косева, дизайнер на корицата, 2015  
© Enthusiast – запазена марка на  
„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2015

ISBN 978-619-164-177-2

Нашето  
*мято*  
АНЕТЕ ХОБЕРГ

*Роман*

Превела от немски  
Людмила Костова

enthusiast

София, 2015

Юли 1982 г.

Тя искаше всичко. И получаваше всичко. Вече две десетилетия бе така. Две десетилетия, през които се погаждаше с живота.

Сега искаше да дойде влакът. Да дойде навреме. Влакът, който спираше в курорта Чинкуе Тере, минаваше през многобройни тунели – през Аласио към Вентимиля, прекосяваше при Мантон границата с Франция и накрая, вече набрал скорост, прогърмяваше към Кот д'Азур. Влакът, в който всяко купе си имаше собствен вход – двукрили врати със завеси и дебели, тежки дръжки, които поддаваха само ако ги натиснеш по-силно, три стъпала, по които директно се слизаше на перона. Тя харесваше тези стари влакове на италианската железопътна компания. Макар миналата седмица един такъв влак да я беше откъснал от него, като увеличаваше километър по километър разстоянието помежду им. Именно този вечерен влак в осем днес трябваше да бъде точен.

Беше седнала в малък, мизерен бар срещу гарата на Екс ан Прованс. Поръча си вино. Евтино, кисело червено вино за няколко франка. Един от мъжете на бара я попита как се казва. „Клара“, отвърна тя, отпи глътка и побърза да погледне през прозореца. Откъде е? От Германия. Повече не каза. Искаше да остане сама с мислите си. Да ги подреди. Да ги разстеле като килим, да ги пръсне току пред входа на гарата и да ги остави да чакат там, пред огромния часовник. Голямата стрелка показваше седем. Още двама и пет минути.

Той беше казал, че ще дойде в сряда, четвъртък или петък. В един от трите дни ще слезе от влака и ще се затича право в прегръдките ѝ. Днес беше първият ден. Ден,

в който бе обгърната от нещо, почти превърнало се в спомен. Нещо, което само допреди една седмица беше вълнуващо, разтърсващо настояще, сега потъваше почти незабелязано в миналото и оттам изпращаше огнените си отблясъци.

В един горещ юлски ден тя пристигна в Леванто, градче в Чинкуе Тере. С една синя раница, която тежеше много, понеже беше натъпкана с книги. Щеше да остане няколко дни на баните. Щеше да чете. Искаше да се почувства пораснала със своите двайсет и една години. После възнамеряваше да продължи към Франция, за да ходи на лекции като гостуващ студент в университета в Екс ан Прованс. Бяха ѝ изпратили програмата и тя отбеляза съответните лекции с дебели червени кръстчета. Литература на екзистенциализма. Сартр и Бовоар. Такива теми я интересуваха. Надяваше се да намери отговори на въпросите, които животът започваше да ѝ поставя. Един живот, който все още усещаше като нов, живот, освободен от родителска опека и ограничения. Тя просто откачи домашните наставления и ги запрати в глух колотовоз. И сега отлежаваха там – грижите на майка ѝ, строгостта на баща ѝ, закрилата в годините на детството ѝ. Вече не се нуждаеше от всичко това, не желаше повече да се нуждае.

Леванто я поздрави със сънливо равнодушие. Мъничка гара, където в чакалнята срещу няколко лири можеш да прослушаш грамофонни плочи. Тук-там магазини за сувенири, ресторанти и кафенета. Магазин за хранителни стоки с червен светещ надпис *Alimentari*<sup>\*</sup>, с неспокойно

---

<sup>\*</sup> Хранителни стоки (итал.). – Бел. прев.

мигащо „т“, което сякаш се канеше да изпрати на намиращия се до него *Bar Tabacchi*\* тайно морзово послание. Бензиностанция с единствена колонка, около която се суетеше възрастен мъж в син гащеризон. Няколко пансиона и хотелът, но никъде нямаше стаи. Разгарът на сезона, обясни на Клара жената от туристическата агенция. Отчаяният поглед на момичето я накара да грабне телефонната слушалка и да размени с някого няколко бързи, неразбираеми изречения.

– Можете да отседнете при сестра ми – каза накрая тя и написа на Клара адреса. – На пет минути оттук, съвсем близо до плажа. Не е никакъв лукс, но за спане е идеално.

Стопанката бе сложила в някогашната баня сгъваемо легло. Над ваната бе поставена дъска, която служеше за гардероб. Под прозореца имаше мивка, а до нея – закачалка с две кърпи. Стените бяха облицовани с плочки до тавана, розови на светлокафяви цветчета. В ъгъла над леглото бе окачена Мадона със скръстени пред гърдите ръце и поглед, отправен към небето. Имаше и тераса на покрива, на която се излизаше през прозореца. Там бяха разположени маса и два стола и няколко саксии червено мушкато.

На Клара квартирата ѝ хареса. Тя подреди книгите си над ваната и сложи до тях панталоните, блузите, полите и роклите си.

На път за плажа си купи плажно мяко и бутилка минерална вода, отделно пощенски картички и марки. Щеше да пише на родителите си, че е пристигнала и е добре. Беше облечена в светлосиня широка рокля с чер-

---

\* Будка за цигари (итал.). – Бел. прев.

вена бродерия на деколтето и ръкавите. Под нея носеше бански на розово-бели карета. Дългата си червеникаворуса коса беше вързала на конска опашка. Хавлия, книга, портмоне, плажно мляко и вода – всичко беше прибрано в чанта от лико, която иначе използваше за дамска чанта.

Ходеше изправена, с опънат гръб. Конската опашка се вееше в такт с бързите ѝ крачки. Още тогава не обичаше да спира, за да не губи време.

Той веднага я видя – и тя него. Беше онази така характерна размяна на погледи за части от секундата, мигновеното поглеждане встрани, тази игра, заредена с възможности. Игра, която беше непозната за Клара, игра, която не бе играла досега, но ѝ харесваше. Той седеше на шезлонг под едно дърво. До него имаше маса с книга и пепелник, а отпред – табела с цената на шезлонгите и чадърите. Под цената бе отбелязана температурата в момента. „22 градуса“ бе изписано с небрежен почерк. Чадърите и столовете блестяха в синьо-бяло, тук-там имаше и по някой и друг зелен може би единствено за да нарушат морската хармония.

Тя постла кърпата си върху пясъка, а той запали цигара. С ъгълчето на окото си тя видя как димът се издига към небето. Той беше с черна, леко къдрава, дълга коса, вързана на тила. Носеше сини плажни шорти. Бе загорял от слънцето, което беше идеално за работа като неговата.

Тя започна да се маже с млякото. Той тъкмо обсъждаше цената за два шезлонга плюс чадър с възрастна двойка съпрузи и след като те платиха, той понесе всичко към водата. Тя го наблюдаваше как забива чадъра в пясъка и с две отработени движения нагласява шезлонгите под

него. Той тръгна да се връща на мястото си, а тя бързо грабна книгата.

– Не искаш ли сянка? – попита той на безупречен немски. Това я изненада. Беше го взела за италианец.

Вдигна поглед. Погледна го в синьо-сивите очи, в които личеше любопитство.

– Скъпичко ми идва – отвърна тя и посочи към табелата с цените.

Той кимна.

– Разбирам, но внимавай със слънцето. Няма да си първата, която ще изгори.

– Благодаря, ще го имам предвид.

Той сви рамене и отмина.

Този следобед тя влезе три пъти в морето. Погледът му плуваше с нея, следеше я, когато лягаше по гръб и се оставяше на вълните да я люлеят. После същият поглед лягаше до нея на кърпата. Понякога тя рискуваше да му се усмихне и получаваше в замяна усмивка, която траеше не повече от една стотна от секундата. На тръгване тя му подхвърли едно кимване. Той го улови. Понечи да се скрие зад намигване, но тя го забеляза и то ѝ бе достатъчно като отговор.

На следващия ден преди обяд той внезапно се озова до нея малко след като тя бе легнала на пясъка. В ръката си държеше чадър.

– Подарък – каза в отговор на сбърченото ѝ чело той. – Подарявам ти малко сянка.

– О, благодаря. – Тя се надигна до седнало положение. – А какво ще каже шефът ти? Имаш си шеф, нали?

Той махна небрежно с ръка.

– Няма и да забележи.

– Значи ти си нещо като господаря на чадърите на този плаж, така ли?



Усмивката му седна до нея. Забеляза малко разстояние между горните му резци.

– Може и така да се каже. Какво четеш? – Той посочи към книгата, която лежеше на плажната кърпа.

– „Спомени на едно порядъчно момиче“.

– О, Бовоар.

– Познаваш ли я?

Той поклати глава.

– Предпочитам да чета Сартр.

– Разбирам. Мъжкият поглед върху нещата.

– Приеми го така, ако щеш. В момента имам друго мнение за французите. Малко са ми фалшиви. Предпочитам американците. Хемингуей, Остър, Селинджър – директни, непринудени, жизнени.

Постепенно стана ясно, че и двамата изучават литература. Той беше от Фрайбург, през летните ваканции гостувал на леля си и чичо си, които имали къща в Леванто, и припечелвал малко на плажа. Казваше се Шефан. Представиха се само с малките си имена. Вечерта тя отнесе неговото в стаята си. Положи го сред мушкатото на покривната тераса и си наля червено вино от половинлитрова бутилка в чашата си за миене на зъби. Беше купила виното на път за вкъщи от *Alimentari* без „м“; бутилка, опакована с лико, с каквито можеш да се сдобиеш навсякъде в Италия. Усети алкохола. Усети и как нещо се надига в нея. Като малка птичка, която за първи път се учи да размахва криле. Малко непохватно, но с огромна радост, че напуска топлото гнездо, че най-после се издига и застава на пътя на ветровете отвън.

След няколко дни Шефан най-после стигна до въпроса, на който Клара тайничко вече беше отговорила. Дали е заета тази вечер? Дали иска да излезе с него? В Монте

Росо – на няколко километра оттук. Хубаво било там, все пак нещо различно от Леванто. Тя кимна. И това кимване го насърчи да се засмее облекчено, а тя прегърна този смях. Беше първата прегръдка. Все още доста сдържана, но все беше някакво, макар и леко докосване.

Тази вечер тя си облече широка виненочервена пола с пайети по края. Прекалено прозрачна според майка ѝ. Но майка ѝ вече беше далече със своите наставления и те не стигаха до нея. Косата си сплете на рехава плитка.

Той пристигна с една веспа, синьо-жълта веспа.

– На чичо ми е – каза той, когато тя се качи. И дръж се за мен – когато даде газ.

Той беше с джинси и риза на бели и сини карета, с навити догоре ръкави. Миришеше на сапун... и на слънце, сякаш кожата му бе попила топлината на деня. Клара вдъхна всичко това. То се просмука в нея, докато увиваше колебливо ръце около тялото му и склещаваше пръсти пред корема му. Този корем беше твърд на пипане и тя усещаше как се вдига и спуска, докато излизаха от градчето и навлизаха в планината. Веспата лъкатушеше нагоре и надолу по завоите.

В малкия ресторант имаше няколко външни маси. Маси, покрити с бели хартиени покривки, закрепени от четирите страни с дебели метални щипки. Поръчаха си червено вино и тристепенно меню. Било хубаво и на прилична цена, осведоми я Шефан. С леля му и чичо му често идвали да се хранят тук. Имаше известна несигурност, непохватност, неловкост, настанила се между тях върху бялата покривка, и шумолеше там, а те двамата се опитваха да я прогонят с приказки. Приказки, които имаха само една цел – да запълнят всеки намек за тишина. Шефан

разказа за семейството си, за следването, за плановете. Преди два месеца предал магистърската си работа и след четири седмици щял да се изнася от Фрайбург. Далече. Къде, още не знаел. Може би в Южна Америка. За всеки случай на някое място, до което баща му нямало да има достъп. Баща, който все имал различни от неговите планове и искал да го върже за фирмата си. Фирма, която произвеждала винтове. Винтове и гайки.

– Старият така и не разбра, че такъв живот не е вариант за мен.

На свой ред и Клара разказа биографията си. Баща ѝ е директор на хамбургска гимназия. Строг, педантичен, с неутолима жажда да поучава, инкарнация на училищен директор. Проектирал всичко, за което някога е мечтал, върху единствената си дъщеря. А майка ѝ, домакиня, така ревностно му се подчинява, та чак било патологично. Клара наистина каза „инкарнация“, „проектирал“ и „патологично“. Обичаше да използва сложни думи.

Щефан се усмихна и си доля вино. Повече пиха, по-малко ядоха. И пушеха, докато разказваха един на друг за живота си. Току се спасяваха в любимата си тема, литературата, за да запълнят няколкото минути мълчание, които упорито се стремяха да се настанят помежду им преди подхващането на следващата тема. Търсиха убежище в късите разкази на Хемингуей, докато чакаха сервитъора да дойде с еспесото и сметката. Щефан сложи на масата няколко големи банкноти и уж случайно докосна ръката на Клара. И изреченията, тези толкова умно формулирани изречения, изведнъж им избягаха.

На връщане Клара облегна глава на гърба на Щефан и ръцете ѝ за първи път се опитаха да погалят твърдия му корем.

В Леванто се отбиха на плажа, където още имаше няколко отворени бара. Гледаха да си изберат сред тези с най-хубавата музика. И двамата си харесаха „Блу“ на Джони Мичъл. Ракията, която пиха, се наричаше грапа – италианска ракия, която имаше съвсем различен вкус от познатия ѝ. Клара усети как волята ѝ се атомизира, как се разпада на най-малките частици, които вече не бяха в състояние да се подредят според ограниченията, поставени от родителите ѝ.

Има ли си приятел в Хамбург, осведоми се по някое време Щефан. Тя само поклати глава и нейното „Вече не“ доведе до първата целувка. Нямаше нужда от увъртания. Разбраха се.

Не можели да отидат у лелята и чичото, каза Щефан, когато мъжът зад бара изключи музиката. Гледали с предубеждение на тези неща. На Клара ѝ се стори логично да покани Щефан в своята баня с розови плочки и сгъваемо легло. Изкачиха се на пръсти по стълбата, като не спираха да се кикотят. Мадоната от ъгъла над леглото стоически гледаше към небето, докато те се събличаха, и ръцете и устните ѝ разрешаваха всичко. Смееха се, докато се любеха, защото леглото издаваше много странни звуци, а и в този момент животът им хвърляше щедро специални оферти. Нищо не им струваше да си играят с телата си, тези още толкова млади тела, които взаимно си даряваха това, което тепърва откриваха.

Клара отиде до мивката да си донесе чаша вода и погледна в огледалото. Видя усмивката му, в която имаше нещо като собственическа гордост. Тя му протегна ръка.

– Ела, ще ти покажа моята тераса.

Изнизаша се през прозореца, без да се обличат. Нощта бе пропъдила всякаква прохлада. Лятото беше топло.

Клара седна в скута на Шефан и запали цигара. Дръпна си и му я подаде.

– Пушенето ти отива – каза той. – Някои момичета изглеждат глупаво с цигара, но на теб ти стои някак естествено.

– Баща ми все казва, че било просташко.

– Мисля, че не харесвам баща ти. – Той я целуна по врата, там, където имаше лек червеникаворус мъх, който се изправяше при допир. – Искаш ли да дойдеш с мен в Южна Америка?

Тя го погледна.

– Просто така?

– Просто така.

– За колко време?

– Колкото ни е приятно.

Тя наведе глава назад и намери свивката на рамото му.

– Ами следването ми?

– Можеш да презапишеш един-два семестъра.

– Ще трябва ти да се обясняваш с родителите ми.

– Аха, порядъчното момиче?

– О, я без намеци.

– Накрая и Бовоар се е отървала – засмя се той.

– Според екзистенциалистите, когато вземеш някакво решение, неизбежно вземаш и останалите – отвърна тя. – Вече няма връщане назад.

– Но те казват и това, че човек е напълно свободен да взема решения. Следвайки изцяло собствената си воля.

Тя го целуна по ухото.

– Аха, значи си мислиш, че трябва да избира да тръгна с теб към неизвестното, макар да се познаваме едва от три дни?

– Това е предложение.

– Не си ли твърде щедър на такива предложения?

Той завъртя глава към нея и отложи отговора си с една целувка. Устните ѝ се съгласиха да му дадат отсрочката. Когато се откъснаха един от друг, той се облегна назад.

– Не искаш ли да знаеш дали нямам приятелка?

– Разбира се, че искам да знам. – Тя погледна към мушкатото. Червеният му цвят едва се забелязваше в тъмнината.

– Да, имам, по-точно имаше една, с която излизях.

– От колко време?

– От около една година. Преди да дойда тук, скъсахме.

– Защо?

– Не бяхме на една вълна. Тя мисли за сватби, общ дом, деца. А на мен не ми се ще сега да се обвързвам.

– И с мен се получи така. Моят приятел се разбираше твърде добре с баща ми. Тогава разбрах, че между нас нищо няма да излезе.

Прегръдката му изпревари отговорите.

– Възможно ли е двамата да сме се търсили и да сме се намерили? – попита накрая той.

Тя се засмя.

– Мисля, че е още рано да се каже. Стига с приключенията за днес ...

– Ти си бодра, Клара.

Тя се изплъзна от скута му и отиде до парапета на терасата. Обърна се внезапно към него и разпери ръце.

– По-скоро бих казала, че съм смъртно уморена ... и малко пияна.

Той се изправи, затича се към нея и я повдигна така, че за секунди краката ѝ се отлепиха от земята. В този миг тя усети непозната досега лекота, но още беше твърде млада, за да даде име на усещането.

**Анете Хоберг**  
**НАШЕТО ЛЯТО**

Превод *Людмила Костова*  
Редактор *Велислава Вълканова*  
Коректор *Людмила Стефанова*  
Художник *Фиделия Косева*  
Предпечат *Анна Георгиева*

Немска. Първо издание  
Формат 16/60x90. Печатни коли 17,5

ISBN 978-619-164-177-2

Издава еnthusiast

Запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20  
тел.: 02/943 87 16  
факс: 02/943 87 18  
e-mail: [office@enthusiast.bg](mailto:office@enthusiast.bg)

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка  
от [www.bookstore.enthusiast.bg](http://www.bookstore.enthusiast.bg)



Печат „ФолиАрт“



Прекрасно лято на италианската Ривиера. Клара и Шефан са 20-годишни. Влюбват се още със запознанството си и преживяват една страстна седмица. Нелепо обстоятелство обаче ги разделя.

Годините минават и всеки е поел по своя път. Невероятна случайност ги среща отново и двамата откриват, че силните им чувства изобщо не са се променили. Клара обаче е омъжена и има дъщеря студентка. Шефан е професор по литература и води безгрижен ергенски живот.

Ще зарежат ли двамата досегашния си уют и сигурност, за да се впуснат към неизвестното? Настъпва денят, в който трябва да решат.

*Пленяващ роман за любовта, живота, съдбовните срещи, несбъднатите мечти и трудния избор, който трябва да направим.*

„Ди Цайт“

[www.enthusiast.bg](http://www.enthusiast.bg)



9 786191 641772

Цена 15,00 лв.